

Nr 59.

Av herr **von Heland m. fl.**, om vissa åtgärder till förhindrande av tjuvskytte.

Mycket ofta komma genom domstolsreferat eller andra meddelanden i pressen till allmänhetens kännedom bevis på hur gällande jaktlagar ogenerat överträdas, utan att den skyldige kan befordras till laga näpst eller i varje fall utan att ett tillräckligt kännbart straff kan utmätas. Många av dessa fall äro verkligt upprörande. Tjuvskyttarna utöva en formlig terror, och markägaren har som regel ringa eller ingen möjlighet att få bukt med dem.

I jaktlagen stadgas, att den som jagar olovligt å annans jaktområde skall straffas efter allmän strafflag, men var och en vet, hur svårt det vanligen är för en enskild markägare att effektivt hålla efter lagbrytarna. Lyckas jaktinnehavaren efter stort besvär få en tjuvskytt fälld, visar det sig ofta, att tillgångar saknas att gälda utdömd skadeersättning, och jakt-rättsinnehavaren nödgas själv svara för alla sina kostnader.

Jaktlagen innehåller bl. a. följande stadgande avsett att göra tillsynen effektivare: »Anträffas å bar gärning någon, som olovligt jagar å annans jaktområde, må jakträttsinnehavaren eller den, som jorden innehar, ävensom deras folk av den jagande taga bössa, annan jaktredskap och hundar till vedermäle och pant samt behålla det, till dess han rätt för sig bjuder.» Samma paragraf stadgar ytterligare, att om den, som blivit dömd till ansvar för olovlig jakt å annans jaktområde, inom två år därefter ånyo gjort sig skyldig till sådan förseelse, vare bössa, annan jaktredskap och hundar förbrutna.

Naturligtvis kan den rätt lagen sålunda ger jakträttsinnehavaren att mera kraftigt hålla efter tjuvskyttarna någon gång tillämpas, såsom erfarenheten även ger vid handen. Nyligen inträffade uppskakande exempel visa vilken utgång dylika intermezzon kunna få. Vådaskott inträffa icke så sällan, och tjuvskytten kommer i alla fall lindrigt ifrån affären.

Skärpta straffbestämmelser synas vara absolut nödvändiga för att komma till rätta med missförhållandena. Det räcker emellertid icke blott med straffskärpningar. För att verkningsfullt upprätthålla de skilda stadgandena måste också de enskilda jakträttsinnehavarna få bättre stöd än vad som nu är fallet från statsmaktens representanter. Enligt nuvarande ordning få förbrytelser och förseelser mot lagar och förordningar rörande jakt, vilka blott förnärma enskild persons rätt, icke åtalas av annan än målsägaren. Som förut antytts, blir resultatet av den enskildes beivrande av förbrytelser mot jaktlagen ofta synnerligen nedslående. Skall man verkligen komma någon vart i kampen mot tjuvskytten, finns nog ingen annan utväg än att lägga

alla dylika mål under allmänt åtal med skyldighet för åklagare att efter angivelse av målsägaren företaga undersökning om och beivra begångna förbrytelser.

Riksdagen anhöll år 1931 i skrivelse till Kungl. Maj:t om utarbetande av förslag till ny jaktlagstiftning och de övriga åtgärder, som må vara påkallade för jaktens och jaktvårdens ordnande. Sedan en jämlikt Kungl. Maj:ts beslut den 30 december 1932 tillkallad utredningsman för att biträda med utredning och förslag beträffande jaktlagstiftningsfrågor i december 1934 avlidit, har någon ny utredningsman icke tillkallats.

I anslutning till det anförda hemställas,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning och förslag rörande skärpta straffbestämmelser för tjuvskytte samt om läggande under allmänt åtal av mål angående tjuvskytte även om de blott röra enskild persons rätt.

Stockholm den 19 januari 1935.

Erik von Heland.

Allan Holstenson.

Ernst Svenson.
